

LUKÁCS EVANGÉLIUMA 9-10.

Ebben a fejezetben Lukács a tizenkét tanítvány kiküldését írja le. Feladatuk Isten országának hirdetése és a betegek gyógyítása. Jézus arra utasítja őket, hogy minél kevesebb teherrel és minél gyorsabban jussanak el a lehető legtávolabb.

Miután összehívta a tizenkettőt, erőt és hatalmat adott nekik minden ördög felett, és a betegségek gyógyítására.

Aztán elküldte őket, hogy hirdessék az Isten országát, és gyógyítsanak.

Ezt mondta nekik: „Semmit ne vigyetek az útra, se botot, se tarisznyát, se kenyeret, se pénzt, két-két alsóruhátok se legyen.

Amikor betértek egy házba, ott maradjatok, és onnan induljatok tovább.

Ha valahol nem fogadnak be titeket, amikor kimentek abból a városból, verjétek le még a port is lábatokról, bizonyítékul ellenük.”

Útra keltek tehát, és jártak faluról falura, hirdették az evangéliumot, és gyógyítottak mindenütt.

Heródes, a negyedes fejedelem meghallotta mindazt, ami történt, és zavarban volt, mert némelyek azt állították, hogy János támadt fel a halálból, némelyek azt, hogy Illés jelent meg, mások pedig azt, hogy a régiek közül támadt fel valamelyik próféta.

Heródes ekkor így szólt: „Jánost lefejeztettem, de ki lehet ez, akiről ezeket hallom?” És látni akarta őt.

Heródes óhaja csak Jézus keresztfeszítésének napján teljesült.

Jézus azzal küldte ki a tanítványait, hogy ne vigyenek magukkal se pénzt, se tarisznyát, se kenyeret. Bárhová is mentek, mindig az emberek között kellett maradniuk és azt kellett enniük, amit adtak nekik, „mert méltó a munkás a maga bérére”.

Küldetésük lényege Isten országának hirdetése volt. Emellett még betegeket is gyógyítottak, de nem a gyógyítás volt a céljuk! Ennek mindig így kell lennie! A gyülekezetnek az ember teljes lényét figyelembe kell vennie. Foglalkoznunk kell a társadalom szükségleteivel is, nem hanyagolhatjuk azt el. De nem követhetjük el azt a hibát, hogy a szociális segítséget helyezzük a gyülekezetünk munkájának középpontjába. Ez csak az igehirdetés, ill. Isten országa hirdetésének, kiegészítése lehet. Isten dicsőséges országának eljövételét hirdetjük, amelynek bárki azonnal polgára lehet, ha alárendeli magát Isten akarátának. Sajnos manapság a modern gyülekezetekben a szociális munka és a szociális evangélium hirdetése áll a középpontban.

A tanítványok bizonyos értelemben szegények voltak, mert nem vihettek pénzt vagy egyéb ruhát magukkal, de azért amit Jézus adott nekik, mégis gazdagnak számítottak. Erőt és hatalmat kaptak arra, hogy használják a Jézus által rendelkezésükre bocsátott erőforrásokat. Az „erő” szó a görög „dünamis”-ből származik, ami energiát, dinamikát jelent.

Annyira hatékonyak voltak a szolgálatukban, hogy a hírük egészen Heródesig jutott, aki a tanítványok cselekedetei miatt szerette volna látni Jézust.

Amikor az apostolok visszatértek, elbeszélték neki mindazt, amit tettek. Akkor maga mellé vette őket, és elvonult velük külön egy Bétsaida nevű városba.

Visszatértek az útról, és Jézus azt gondolta, jó lenne átmenni a tó másik oldalára, hogy meghallgassa a történeteiket, és megbeszéljék, mi minden történt utazásaik során. Bétsaida kb. 8 km-re fekszik Kapernaumtól, és mivel igen jók a látási viszonyok a tavon, ezért az emberek meglátták, hogy melyik irányba indultak a tanítványok. A tó partvonalát követve futottak, hogy mire a hajó kiköt, ők is odaérjenek. Amint a közbeeső falvakon keresztül futottak, az ottani lakosok megtudták, hogy hová is igyekeznek, és csatlakoztak hozzájuk. Mire Jézus megérkezett, már hatalmas tömeg fogadta őket: kb 10-15 ezer ember. Jézus el szeretett volna vonulni egy csendes helyre a tanítványaival, és a jelenlegi helyzet könnyen felbosszanthatta volna, mert ez nem sikerült.

Jézus örömmel fogadta őket; beszélt nekik az Isten országáról, és a gyógyulásra szorulókat meggyógyította.

Jézus üzenetének lényege arról szólt, hogy létezik egy olyan ország, amelyben Isten uralkodik, aki azt szeretné, ha minden ember ott élne. A világosság és az élet királysága ez, amelyben igazság, öröm, békesség és szeretet honol. Ez az ország akkor jön el, ha valaki alárendeli az magát Istennek, és elfogadja Őt élete Királyának.

Amikor a nap már hanyatlani kezdett, a tizenkettő odament hozzá, és ezt mondta neki: „Bocsásd el a sokaságot, hadd menjenek el a környező falvakba és településekre, hogy ott megszálljanak, és élelmet szerezzenek, mert itt lakatlan helyen vagyunk”.

Ő azonban ezt mondta nekik: „Ti adjatok nekik enni!” Ők így válaszoltak: „Nincs nálunk több, mint öt kenyér és két hal, hacsak el nem megyünk, és nem veszünk eledelt ennek az egész sokaságnak”.

Ugyanis mintegy ötezer férfi volt ott. Jézus erre így szólt tanítványaihoz: „Ültessétek le őket csoportokba ötvenenként!”

Így tettek, és leültették valamennyit.

Ő pedig vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta, megtörte, és a tanítványoknak adta, hogy tegyék a sokaság elé.

Ették és jóllaktak mindnyájan; azután összeszedték a megmaradt darabokat, tizenkét kosárral.

A következő jelenet Bétsaidától kb. 60 km-re történik. Lukács most Cezárea Filippibe kalauzol bennünket, ezt a területet ma Baniás-nak hívják, és a Hermon hegy tövében fekszik - ott ahol a Jordán egy hatalmas forrásként tör elő a sziklák közül. Jézus a tanítványaival együtt elhagyta a sűrűn lakott területeket, és Cezárea Filippi felé vonult.

Lukács nagyon nagy hangsúlyt fektetett Jézus imaéletének bemutatására. Az evangéliumában hét különböző helyen írja le, hogy Jézus imádkozott a különböző eseményekkel kapcsolatban. Ezek az imák nem találhatók meg a többi evangéliumban, de Lukács ezen a területen nagyon alapos munkát végez, mert célja elsősorban Jézus emberi oldalának bemutatása. Az ember egyik legfontosabb szükséglete az imán keresztüli kapcsolat Istennel. Jézus fontosnak és lényegesnek tartotta ezt, még akkor is, ha Ő maga Istenként lett emberré.

Történt, hogy amikor egyszer magában imádkozott, és csak a tanítványok voltak vele

Ellentmondásos kijelentésnek tűnik, de ez a helyzet akkor, amikor az ember imádkozik. Az imádság egy igen személyes dolog - közösség közted és az Atya között. Ez a közösség még egy nagy tömegben belül is meg tudja őrizni a maga személyes jellegét. Gyakran egy tömeg

közepette is erősítőként hatott rám az imádság, amikor az adott helyzet nyomása imára ösztönzött.

megkérdezte tőlük: „Kinek mond engem a sokaság?”

Ők így válaszoltak: „Keresztelő Jánosnak, de némelyek Illésnek; némelyek pedig azt mondják, hogy a régiek közül támadt fel valamelyik próféta”.

Emlékeztek arra, hogy Heródes is ezeket a történeteket hallotta.

Ő ekkor így szólt hozzájuk: „Hát ti kinek mondotok engem?” Péter így felelt: „Az Isten Krisztusának”.

Jézus ekkor rájuk parancsolt, hogy ezt senkinek se mondják el.

Vajon miért mondta Jézus azt, hogy senkinek ne mondják el? Véleményem szerint azért, mert az embereknek egy teljesen elferdített nézetük volt a Messiásról. Maguk a tanítványok sem értették még, mert a Messiás zsidók szerinti koncepciója az volt, hogy érkezésekor azonnal megalapítja a királyságot, és véget vet az éppen uralkodó világi hatalmaknak. Nem értették, hogy a királyság alapkövét a Messiás halála jelenti majd. Mivel nem értették, hogy milyen következményekkel jár az a tény, hogy Jézus a Messiás, ezért mondta nekik, hogy ne mondják el senkinek. „Ti magatok sem tudtok erről eleget, ezért ne beszéljetek róla!”

Jézus tudta, hogy küldetése nem a jeruzsálemi trón elfoglalása és a világ többi uralkodójának megdöntése volt, hanem Isten királyságának megalapítása kereszthalálán keresztül. A tanítványok ezt nem értették, nem is érthették, de nem is akarták megérteni, egészen addig, amíg Jézus fel nem támadt a halálból.

Jézus nem akarta, hogy ennek híre szárnyra kapjon a nép között, mert ha az emberek azt hallják, hogy a Messiás megérkezett, de azután a kereszten látják, minden reményük el fog veszni, mert nem értik a történeteket. A feltámadás előtt minden Messiással kapcsolatos híresztelés túl korai lett volna, de utána már más volt a helyzet, mert akkor már Jézus halálában az Írások beteljesedését láthatták.

Majd azt mondta, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, el kell vettetnie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, és meg kell ölelnie, de harmadnapon fel kell támadnia.

Jézus kezdi a tanítványait felkészíteni, de még nem értik igazán, nem tudják felfogni amit mond. Máté szerint *„Péter ekkor magához vonta őt, és feddeni kezdte: 'Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!' Ő pedig megfordult, és így szólt Péterhez: 'Távozz tőlem, Sátán!'”*

Azután így szólt mindnyájukhoz: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztjét, és kövessen engem.

Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megmenti azt.

Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, önmagát pedig elveszti vagy romlásba viszi?

Mert aki szégyell engem és az én beszédeimet, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön a maga, az Atya és a szent angyalok dicsőségében.

Jézus itt még többet fed el a Messiással kapcsolatban: engem elutasítanak, megvetnek, megölnék, de harmadnapon feltámadok és ismét eljövök az Atya dicsőségében. Amikor ismét

eljövök, akkor fog Isten királysága uralkodni az egész földön. De aki e királyság tagja akar lenni, az *„tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztjét, és kövessen engem”*. Ezek a tanítványság követelményei mind a mai napig. Önmegtagadásra van szükség, mert az Isten országa nem önzésből és énközpontúságból áll. Az Isten országa nem emberközpontú, hanem Istenközpontú. Akinek az élete Istenközpontú, az nem helyezheti önmagát az élete középpontjába, hanem az a vágy fogja vezérelni, hogy segítse az embertársait, mert ez Isten akarata. Ha alárendelem magam Istennek, akkor arra indítani, hogy önmagamot adjam másokért. Naponta fel kell vennem a keresztet, ami a te akaratod Isten akaratának történő teljes alárendeltségét jelenti. Jézus a Gecsemáné kertében azt imádkozta: *„Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te.”* Ha felveszem a keresztemet, ezzel azt mondom, hogy *„ne az én akaratom, hanem a Tiéd legyen meg az én életemben”*. Ez az Atya akaratának történő teljes alárendelődés.

A tanítványság három követelménye az önmegtagadás, a kereszt felvétele, és Jézus Krisztus követése. A következőkben Jézus meg is indokolja mindezt:

Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti

Ha magad akard irányítani a sorsodat, követve a saját ambícióidat, ha a saját vágyaid kielégítéséért élsz, akkor el fogod veszíteni az életedet.

aki pedig elveszti az életét énértem, megmenti azt.

Az igazi életet akkor találhatod meg, amikor a saját életedet elveszíted Krisztusban. Amikor alárendeled magad Neki, akkor fedezheted fel igazán az élet valódi értelmét. Miért vagy itt? Miért teremtett téged Isten? Miért helyezett ide? Azért, hogy minden vágyadat és ambíciódat teljesítsd? Nem. Azért, hogy az élvezeteknek élj? Egyáltalán nem. Ha az élvezeteknek élsz, akkor halálra ítéled magad még mielőtt valóban meghalnál. Az az ember, aki a saját útján a saját élvezeteit keresi az életben – elveszíti az életét. Aki viszont arra törekszik, hogy Istennek kedves dolgot cselekedjen, az él csak igazán.

Amikor Istennek kedves életet élsz, akkor fedezheted fel igazán a kielégítő életet a maga teljességében.

További indoklás:

Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, önmagát pedig elveszti vagy romlásba viszi?

Az a célod, hogy meggazdagodj, vagy hogy ezt és azt megszerezd...? Álljunk csak meg egy pillanatra! Mi van akkor, ha mindezt sikerül megszerezned? Mit ér, ha az egész világot megszerzed, de a saját lelkedet elveszíted, és ennek eredményeként kitaláztatnak majd Isten országából?

Bizony, mondom néktek, vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízlelik meg addig a halált, amíg meg nem látják az Isten országát.”

Éppen Cezárea Filippiben tartózkodnak, és Jézus azt mondja nekik, hogy vannak olyanok közöttük, akik nem fognak meghalni, mielőtt meglátnák Isten országát.

E beszédek elhangzása után mintegy nyolc nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jánost és Jakabot, és felment a hegyre imádkozni.

Lukács ismét rámutat arra, hogy Jézus azért ment fel a hegyre, hogy imádkozzon.

Imádkozás közben arca elváltozott, és ruhája fehéren tündöklött.

Az „elváltozás”-t a görög eredetiben „metamorfosis” szó jelöli, ami teljes testi átváltozást jelent. Így tényleg Jézus dicsőségét látták, mint ahogy meg is ígérte, hogy lesznek olyanok, akik még a haláluk előtt meglátják az Isten országát.

János 17.-ik fejezetében Jézus így imádkozott az Atyához: *„most te dicsőíts meg, Atyám, önmagadnál azzal a dicsőséggel, amely már akkor az enyém volt tenálad, mielőtt még a világ lett.”* Az Atya pedig azt válaszolta: *„Megdicsőítettelek, és meg is foglak dicsőíteni.”*

A Jelenések könyvének első fejezetében János igen részletesen és gyönyörűen írja le Jézus dicsőségét. Ott azt olvassuk, hogy *„az arca úgy ragyogott, mint a nap fénye”*, itt pedig, Lukács szerint, az arca tündöklött.

És íme, két férfi beszélt vele: Mózes és Illés, akik dicsőségben megjelenve, élete végéről szólottak, amelynek Jeruzsálemben kell beteljesednie.

Lukács az élete végére utalva az „exodos” szót használja, amellyel egyszerre kíván Jézus halálára és mennybemenetelére utalni.

Honnan tudták, hogy Mózessel és Illéssel beszélgetett? Talán Jézus bemutatta nekik őket? Az emberek gyakran azt kérdezik, hogy meg fogjuk-e ismerni a barátainkat a menyországban? Remélem nem leszünk még butábbak ott, mint itt. Ha itt ismerjük egymást, akkor bizonyára ott is meg fogjuk egymást ismerni: *„Amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes ...Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten.”* Senkit sem kell majd nekem bemutatni a menyországban, mert úgy fogok mindenkit ismerni, mint önmagam. Az Úr úgy fogja programozni a tudatunkat, hogy azonnal automatikusan mindenkit ismerni fogunk. Ezért nem kellett bemutatni nekik Mózeset és Illést.

Érdekes, hogy Mózes és Illés életben voltak, és Jézussal beszélgettek, és a tanítványok abban a kiváltságban részesültek, hogy betekinthesek a lelki-szellemi világba.

Pétert és társait pedig elnyomta az álom. Amikor azonban felébredtek, látták az ő dicsőségét, és azt a két férfit, akik ott álltak vele.

Úgy tűnik, Péter szeretett olyankor aludni, amikor Jézus éppen imádkozott. Miután felmentek a hegyre, és Jézus elment imádkozni, a három tanítvány elaludt a fáradságtól. Bizonyára hangokat hallhattak, amire felriadtak, és szétnéztek, hogy ki beszél. Akkor meglátták Jézust tündökölni dicsőségében, Mózeset, a törvényadót, és Illést.

És amikor azok távozni akartak tőle, azt mondta Péter Jézusnak: „Mester, jó nekünk itt lennünk, készítsünk három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.” De nem tudta, mit beszél.

Emlékeztek, hogy néhány nappal korábban Jézus elmondta nekik, hogy meg fog halni? Péter pedig most azt mondja, hogy „jó itt lenni, maradjunk itt, ne hagyjuk itt ezt a helyet, és ne menjünk vissza Jeruzsálembe”. Egy másik evangélium szerint Péter nem tudta, hogy mit mondjon, ezért mondta ezt. Ha nem tudjuk, hogy mit mondjunk, akkor az a legjobb, ha hallgatunk.

Gondolom, Péter ötlete volt a kezdete annak, hogy minden bibliai esemény helyszínén építettek valamilyen emlékhelyet. Az egyik legkiábrándítóbb dolog számomra a Szentföldön, hogy ott vannak azok a templomok, amelyeket a bibliai események feltételezett helyeire építettek.

Krisztus születésének csodáját semmi sem tudja jobban tönkretenni, mint a Születés Templomába tett látogatás. Az a sok csecse-becse, ismertető füzet és egyebek, egyszerűen nem valók arra a helyre. Valószínű, hogy Péter indította el ezt a szokást ezen a hegyen, javasolva, hogy építsenek három sátrat, hogy megörökítsék ezt az eseményt.

Alighogy ezt kimondta, felhő támadt, és beárnyékolta őket. Nagyon megrémültek, amikor a felhőbe kerültek.

És hang hallatszott a felhőből: „Ez az én Fiam, akit kiválasztottam, reá hallgassatok!”

Mózes, a néphez szólt a törvényen keresztül, Illés pedig a prófétákon keresztül tette ugyanezt. Az Ószövetség pedig a törvényből és a prófétákból áll. „Hallottátok a törvényt és a prófétákat - de ez az én Fiam: reá hallgassatok!”

Krisztus szavai felülbírálják a törvényt és a prófétákat. Ezeket Ő így foglalta össze: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, teljes erődből, és szeresd felebarátodat, mint magadat.”

Amikor a hang hallatszott, Jézust egyedül találták. Ők pedig hallgattak, és azokban a napokban senkinek nem mondtak el semmit a látottakról.

A következő napon, amikor lejöttek a hegyről, nagy sokaság ment eléje.

És ekkor egy ember így kiáltott a sokaságból: „Mester, kérlek, tekints a fiamra, mert ő az én egyetlenem.

Időnként valami lélek ragadja meg, és hirtelen kiáltozni kezd, rázza őt és tajtékszik, és nehezen távozik tőle, miután meggyötörte.

Megkértem tanítványaidat, hogy űzzék ki, de nem tudták.”

Ekkor Jézus így szólt: „Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek még veletek, és meddig szenvedlek még titeket? Vezesd ide a fiadat!”

Még feléje tartott a fiú, amikor leteperte az ördög és megrázta. Jézus azonban ráparancsolt a tisztátalan lélekre, meggyógyította a gyermeket, és visszaadta az apjának.

Ekkor mindnyájan elámultak az Isten nagyságán. Amikor mindnyájan csodálkoztak azon, amit tett, ezt mondta tanítványainak:

„Jegyezzétek meg jól ezeket a szavakat: az Emberfia emberek kezébe adatik!”

De ők továbbra sem értették ezt, mert elutasították még a szenvedés gondolatát is.

De ők nem értették ezt a kijelentést, mivel el volt rejtve előlük, hogy fel ne fogják. És féltek őt megkérdezni a kijelentés értelméről.

Azután vita támadt közöttük arról, hogy közülük ki a nagyobb.

Ebből is kitűnik, hogy nem értették Jézus majdani elutasítását és eljövendő szenvedéseit, hisz saját magukról, valamint a királyságban betöltendő előkelő helyükről és nagyságukról kezdtek beszélgetni.

Jézus pedig ismerve szívük gondolatát, kézen fogott egy kisgyermeket, és maga mellé állította; majd ezt mondta nekik: „Aki befogadja ezt a kisgyermeket az én nevemért, az engem fogad be; és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött. Mert aki a legkisebb mindnyájatok között, az a nagy.”

Ha naggyá akartok lenni, akkor tanuljatok meg szolgálni.

Ekkor megszólalt János: „Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket, de megtiltottuk neki, mert nem követ téged velünk együtt.”

Jézus azonban ezt mondta neki: „Ne tiltsátok meg, mert aki nincs ellenetek, az veletek van.”

Már itt elkezdődött a felekezetesdi, amikor meg akarják tiltani az embereknek, hogy külön-külön dolgozzanak. Az Úr azonban azt mondta, hogy ha nincsenek ellenünk, akkor velünk vannak.

Ezen a ponton Jézus visszatért Kapernaumba, majd

Amikor közeledett felemeltetésének ideje, elhatározta, hogy felmegy Jeruzsálembe

Dél felé indultak tehát, Szamárián keresztül.

és követeket küldött maga előtt. Azok útnak indultak, és betértek a samaritánusok egyik falujába, hogy szállást készítsenek neki.

Mivel 40-50 ember utazott Jézussal, ezért az utazásokat elő kellett készíteni, szállást kellett keresni, meg kellett előre venni az ételt, stb.

De nem fogadták be, mivel Jeruzsálembe szándékozott menni.

A Páska ünnepe közeledett, és tudták, hogy Jézus Jeruzsálembe megy erre az ünnepre, de a samaritánusok azt tartották, hogy ezt az ünnepet a Gerizim-hegyen kell megünnepelni Szamáriában. Ők a mai napig is ezen a hegyen ünnepelnek, és egy áldozati bárányt ajánlanak az Úrnak. Ma a világon kb. 200 samaritánus él, és legtöbbjük súlyos szellemi fogyatékos, mert csak ebből a nagyon közeli rokoni közösségből házasodnak, és így közel vannak a teljes kipuhtuláshoz. Szerintük ezen a hegyen kell Istent imádni, mert ez volt az a hegy, amelyen Ábrahám feláldozta Izsákot. A zsidókkal való ellenségeskedés miatt nem engedték be Jézust a faluba és nem biztosítottak a számára szállást.

Látva ezt tanítványai, Jakab és János így szóltak: „Uram, akarod-e, hogy ezt mondjuk: Szálljon le tűz az égből, és égesse meg őket!”

Mindkét tanítvány látta korábban Illést a hegytetőn, és bizonyára ismét eszükbe jutott, hogy mit tett az Úr ellenségeivel. „Mutassuk meg nekik! Tanítsuk őket móresre, mert nem fogadták be az Urat!”

De Jézus feléjük fordult, megdorgálta őket, és ezt mondta: „Nem tudjátok, milyen lélek van bennetek, mert az Emberfia nem azért jött, hogy az emberek életét elveszítse, hanem hogy megmentse.”

Jézus ismét kijelenti jövetelének célját. Miért is jött? Nagyon sok helyen kijelentette ezt már. Az egyik célja, hogy megkeresse és megváltsa az elveszetteket; valamint nem ítélni és pusztítani jött, hanem megmenteni.

Aztán elmentek egy másik faluba.

Amikor mentek az úton, valaki ezt mondta neki: „Követlek, akárhova mégy.”

Jézus válasza összefoglalva ennyi: számolj a költségekkel! Sokan, amikor megismerik Jézust, érzelmi fellángolás következtében kijelentik, hogy bármit megtesznek az Úrért, bárhová elmennek érte.

Jézus azonban így felelt: „A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.”

Hajlandó vagy-e megfizetni az árat? Mérlegelj, és csak utána fogadkozz!

Egy másikhoz pedig így szólt: „Kövess engem!” De ő ezt kérte: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat.”

Nyilvánvaló, hogy miért nem tudta követni Jézust: „Előbb én menjek el, előbb én temessem el”. Senki sem tudja követni Jézust, aki így gondolkodik: „Előbb én...” Jézus követése azt jelenti, hogy önmagadat megtagadod. Abban a pillanatban, amikor azt mondod, hogy „előbb én...”, teljesen kizárod önmagad Jézus követésének akár a lehetőségéből is. A helyes gondolkodás így hangzik: „előbb Jézus”.

Jézus így válaszolt neki: „Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj el, és hirdesd az Isten országát!”

Milyen hideg és érzéketlen lehetett Jézus, gondolhatjuk, hogy még azt sem engedte meg, hogy ez az ember elmenjen az apja temetésére. Még a munkából is el szoktak engedni, hogy az apád temetésére elmehess. De az „engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat” egy érdekes, halogatást kifejező kijelentés. Nem azt jelenti, hogy az apja már halott, hanem: „Még egy ideig a szülői házban akarok élni. Várj, amíg meghal az apám, és akkor majd jövök.” Már csak azért sem utalhatott apja halálára, mert akkoriban az embereket a haláluk után két órával már el is temették. A kijelentés egyértelmű halogatásra utal.

Egy másik is ezt mondta: „Követlek, Uram, de előbb engedd meg, hogy búcsút vegyek házam népétől.”

Ismét ugyanaz: „előbb én ... elbúcsúzom”

Jézus pedig így felelt: „Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.”

Teljes elkötelezettségre van szükség, és még a rokoni kapcsolatok megromlása árán is követnünk kell Őt. Nem haladhatunk előre úgy, hogy közben hátrafelé tekintünk.

A 10.-ik fejezetben a 70 tanítvány kiküldéséről olvashatunk:

Ezek után az Úr szolgálatba állított másokat is, hetvenkét tanítványt, és elküldte őket maga előtt kettésével minden városba és helységbe, ahova menni készült.

Így szólt hozzájuk: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés, kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.

Menjétek el! Íme, elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé.

Ne vigyetek magatokkal erszényt, se tarisznyát, se sarut. Útközben ne is köszöntsetek senkit.

Ha azonban egy házba beléptek, legelőször ezt mondjátok: Békesség ennek a háznak!

Ha ott a békesség fia lakozik, megnyugszik rajta a békességetek, ha pedig nem, reátok száll vissza.

Maradjatok ugyanabban a házban, és azt egyétek, igyátok, amit adnak, mert méltó a munkás a maga bérére. Ne járjatok házról házra.

Ha bementek egy városba, és befogadnak titeket, azt egyétek, amit elétek tesznek.

Gyógyítsátok az ott lévő betegeket, és mondjátok nekik: Elközelített az Isten országa.

Ezek a tanítványok Jézus előhírnökei voltak, aki előtt járva hirdették az Isten országát és gyógyítottak.

Ha pedig bementek egy városba, és nem fogadnak be titeket, menjétek ki annak az utcáira, és mondjátok ezt:

Leverjük még a port is, amely városotokból lábunkra tapadt, de tudjátok meg, hogy közel jött az Isten országa.

Vannak, akik közel jutottak Isten országához, de soha nem léptek be oda – és ez hatalmas tragédia. *Agrippa így szólt Pálhoz: „Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztyénné legyek!”* Megközelítette Isten országát, de soha nem lépett be. Az Úr azt mondta a tanítványainak, hogy ha nem fogadják be őket, akkor a szemük láttára verjék le a port a lábukról, ez által is tudomásukra hozva, hogy hogy közel jött hozzájuk az Isten országa.

Mondom nektek: Sodomának elviselhetőbb sorsa lesz azon a napon, mint annak a városnak.”

Isten felelősségre von bennünket a nekünk átadott ismeretekért, de nem tesz felelőssé azért, amiről nincs tudomásunk. *„Akinék sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.”* Isten igazságosan ítél. Ennek a városnak a sorsa rosszabb lesz, mint Sodoma sorsa, mert Isten országa közel jött hozzájuk, de nem léptek be oda.

Jaj neked, Korazin! Jaj neked, Bétsaida!

Mindkét város a Galileai-tó partján található, ahol Jézus szolgálatot teljesített, és ezek is visszautasították az Ő világhosságát és az Isten országát.

Mert ha Tíruszban és Szidónban történtek volna azok a csodák, amelyek nálatok történtek, zsákban és hamuban ülve régen megtértek volna.

De Tírusznak és Szidónnak elviselhetőbb sorsa lesz az ítéletkor, mint nektek.

Korazin és Bétsaida teljesen eltűntek a föld felszínéről. Egy másik kijelentésében Jézus Kapernaum számára is ugyanezt az ítéletet ígérte, és Kapernaum is eltöröltetett a földről. Csak nemrég bukkantak rá Bétsaida maradványaira, de nem sok maradt belőle.

Te is, Kapernaum, talán az égig emelkedsz? A pokolig fogsz levettetni!”

„Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket elutasít, engem utasít el, és aki engem elutasít, az azt utasítja el, aki elküldött engem.”

Mindenki számára, aki az Isten országát hirdeti, ugyanezt mondja Jézus: Ha az emberek gyűlölnék benneteket, azt nem személyes támadásként kell megélnetek, csak azért utálnak titeket, mert tudják, hogy kit képviseltek. Valójában Őt vetik meg, és a megvetésüket rád vetítik. De ha Jézust gyűlölik, ezzel Istent vetik meg, azt aki elküldte Őt.

Mikor a hetvenkét tanítvány visszatért, örömmel jelentette: „Uram, még az ördögök is engedelmessé válnak nekünk a te nevedre!”

Jézus nevében hatalmunk van a démonok felett.

Ő pedig ezt mondta nekik: „Láttam a Sátánt villámként leesni az égből.

Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek.

„Istenem, segíts, hogy ez eljusson a szívünk mélyére.” Isten országának gyermekeként minden ellenségünk fölötti hatalmat adott nekünk Isten. Ezért írta Luther Márton: „Nem remegünk a sötétség hercege előtt, mert egyetlen kis szó elbuktatja őt - a név, mely mindenek felett való: Jézus.”

Ennek ellenére, gyakran azt látjuk, hogy az egyház remeg és meghajol a sötétség erői előtt. De nem kell rettegnünk, mert az Úr erőt és hatalmat adott minden sötét erő fölött. Végső ideje, hogy használjuk is ezt a hatalmat.

Emlékeztek arra az alkalomra, amikor Pál a hajótörést követően partra vetődött, és tűzrakás közben egy mérges vipera rátekeredett a karjára és megmarta? A szigetlakók azt mondták, hogy bizonyára gyilkos ez az ember, mert annak ellenére, hogy megmenekült a vihar elől, az istenek nem engedik, hogy éljen. Pál pedig egyszerűen csak lerázta a kígyót a tűzbe, az ottaniak pedig várták, hogy mikor kezdődik el a haláltusája a mérreg miatt. Pál pedig csak ült, melegedett a tűz mellett és beszélgetett velük. Ekkor azonban megváltozott a véleményük, és azt gondolták, hogy bizonyára istennek kell lennie, mert semmi sem árt neki.

Az a véleményem, hogy amíg Istennek célja van velünk itt a földön, addig semmi sem árthat nekünk. Amíg Istennek terve van az élettel, addig fog megőrizni engem itt a földön, amíg ez a cél nem teljesül. Ez nem azt jelenti, hogy 200-al is vezethetek az autópályán, mert Isten úgyis megőriz, mert célja van velem, és semmi sem történhet, amíg az Ő terve nem teljesül. Ez nagy butaság! Isten elmét és józan belátást is adott nekünk. De úgy gondolom, hogy isteni védelem van minden olyan emberen, aki Isten útjain jár, és semmi nem történhet vele, amíg a cél nem teljesül.

A Jelenések könyvében szó esik két tanúról, akik a nagy nyomorúság idején tesznek bizonyosságot, és azt olvashatjuk, hogy *„amikor bevégezik bizonyosságtételüket, a fenevad, amely feljön az alvilágból (vagyis az Antikrisztus), hadat indít ellenük, legyőzi és megöli őket”*. Az Antikrisztusnak azonban nem volt ereje fölöttük, *amíg* be nem teljesítették küldetésük célját.

Én is úgy érzem, hogy amíg be nem teljesülnek a bizonyágtételre kiszabott napjaim, addig elpusztíthatatlan vagyok. De abban a pillanatban, amikor Isten célja teljesül és én befejeztem a bizonyágtételemet, Isten kegyelmes lesz hozzám, és azonnal hazavisz innen engem. Miért hagyna tovább itt, ha már teljesítettem a küldetésemet? Azt tudom, hogy addig tart engem itt, amíg szüksége van rám a földön.

„Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek.” – mondja Jézus. Érdekes, hogy János és Júdás kivételével, minden apostol mártírhalált halt, de halálukat megelőzően bevégezték földi bizonyágtételüket. Az Apostolok Cselekedeteiben olvasunk Péterről: *„Abban az időben Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival. Jakabot, János testvérét pedig karddal kivégeztette. Amikor látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, azzal folytatta, hogy elfogatta Pétert is. Akkor éppen a kovásztalan kenyerek napjai voltak. Miután elfogatta Pétert, börtönbe vetette, és átadta négy, egyenként négy tagból álló katonai őrségnek, hogy őrizzék, mert a páskaünnep után akarta őt a nép elé vezetetni.”*

Bizonyára azért tette ezt, hogy őt is kivégeztesse, de azon az éjjelen egy angyal jelent meg Péternek, és meglökte, hogy öltözzön, és jöjjön vele. Az ajtók maguktól megnyíltak és becsukódtak mögöttük, és Péter kísért a börtönből, majd az angyal eltűnt. Péter pedig akkor kezdte felfogni, hogy nem álom ez, hanem valóság. *„Amikor feleszmélt, elment Mária házához. Ez anyja volt annak a Jánosnak, akit Márknak is neveztek. Itt sokan egybegyűlve imádkoztak. Amikor megzörgette a bejárati ajtót, odament egy Rodé nevű szolgálóleány, hogy megtudja: Ki az? Amikor megismerte Péter hangját, örömeiben nem nyitotta ki a kaput, hanem beszaladt, és hírül adta, hogy Péter áll a kapu előtt. De azok azt mondták: „Elment az eszed!” Ő azonban bizonygatta, hogy úgy van.”*

Ne mondjátok nekem, hogy a buzgó imájuk szabadította ki Pétert a börtönből! Isten szuverén akarata volt ez, mert Péter még nem végezte el Isten előre elhatározott munkáját. De eljött a nap, amikor mindez beteljesült, és amikor eljöttek, hogy kivégezzék őt, akkor Péter ezt mondta: *„Fiúk, tegyetek nekem egy szívességet. Amikor keresztre feszítetek, akkor ne álló helyzetben feszítsetek meg, mert nem vagyok méltó arra, hogy úgy halljak meg, mint az én Uram. Fejjel lefelé feszítsetek meg.”* Így is tettek. Mindez, azonban, csak azután történt meg, hogy bevégezte földi tanúbizonyosságát. Isten megtartotta, és titeket is meg fog tartani, semmi sem fog ártani nektek, amíg célja van az életetekkel.

De ne annak örüljétek, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljétek, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.”

Ne a csodatételek, a csodák miatt örüljétek, hanem azért, mert Isten országának polgárai vagytok, és a nevetek beíratott az Élet Könyvébe.

Abban az órában így ujjongott Jézus a Szentlélek által...

Ujjongtatok már Lélekben? Csodálatos érzés, amikor az Isten Lelke a szívetekben munkálkodik, és Lélekben örvendeztek.

Abban az órában így ujjongott Jézus a Szentlélek által: „Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura azért, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől, és felfedted a gyermekeknek. Igen, Atyám, így láttad jónak.

Jézus látja az egyszerű emberek ujjongását, akik annyira tudtak örülni a nekik adott hatalom hatásainak. Örült, hogy számukra lehetővé tette az Atya, hogy mindezt megtapasztalhassák. Olyan jó, hogy Isten engem egyszerű emberré teremtett. Ki nem állom a bonyolult dolgokat.

Volt egy asszony a gyülekezetünkben, aki egyszer felhívott, és ezt kérdezte: „Smith lelkész, amikor tegnap azt mondta, hogy 'Jó reggelt!', akkor mit értett ez alatt?” Hát amikor azt mondom, hogy „Jó reggelt!”, akkor azt értem alatta hogy „Jó reggelt!”. Nem értek semmi mást ez alatt, nem beszélek rébuszokban, kétérteleműen. Nem szeretek hátsó szándékkal beszélni, hogy elrejtsem a dolgok valódi értelmét: azt mondom, amit gondolok; és azt gondolom, amit mondok.

Jézus sem beszélt kétérteleműen, és tragikus, hogy sokan ezt akarják róla elhíttetni. „Mit is értett Jézus ez alatt valójában?” – kérdezik, és aztán elkezdik magyarázni az állítólagos mögöttes tartalmat.

Mindent nekem adott át az én Atyám, és senki sem tudja, hogy ki a Fiú, csak az Atya, és hogy ki az Atya, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú ki akarja jelenteni.”

Senki sem tudja, hogy kicsoda Isten valójában, kivéve azokat, akinek Jézus feltárja az Atya igazságát. Ha Jézus az Atyához vonzott, akkor légy érte hálás, mert Isten Lelkének munkája nélkül soha nem értél volna még a közelébe sem.

Tanítványaihoz fordult, és nekik külön ezt mondta: „Boldog az a szem, amely látja, amit ti láttok. Mert mondom nektek: sok próféta és király szerette volna meglátni azt, amit ti láttok, de nem látták meg, és hallani azt, amit ti hallotok, de nem hallották meg.”

Sok fontos ember mindenét odaadná, hogy megkaphassa azt, amivel ti rendelkeztek – az Istennel való kapcsolatot Jézuson keresztül.

Ekkor előállt egy törvénytudó, hogy megkísértse őt, és ezt kérdezte: „Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?”

Ő pedig ezt mondta neki: „Mi van megírva a törvényben? Hogyan olvasod?”

Ő pedig így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat.”

Jézus ezt mondta neki: „Helyesen feleltél: tedd ezt, és élni fogsz.”

Ő viszont igazolni akarta magát, és megkérdezte Jézustól: „De ki a felebarátom?”

Válaszul Jézus ezt mondta neki: „Egy ember ment le Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esett, akik kifosztották, meg is verték, azután félholtan otthagya elmentek.

Történetesen egy pap ment azon az úton, de amikor meglátta, elkerülte.

Hasonlóképpen egy lévita is odaért arra a helyre, és amikor meglátta, ő is elkerülte.

Egy úton lévő samaritánus pedig, amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta;

odament, olajat és bort öntött sebeire, és bekötötte azokat. Aztán feltette őt a saját állatára, elvitte egy fogadóba, és ápolta.

Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadónak, és azt mondta neki: Viselj rá gondot, és ha valamit még ráköltesz, amikor visszatérek, megadom neked.

Mit gondolsz, e három közül ki volt a felebarátja a rablók kezébe esett embernek?”

Ő így felelt: „Az, aki irgalmas volt hozzá.” Jézus erre ezt mondta neki: „Menj el, te is hasonlóképpen cselekedj.”

Ki a felebarátod? Mindenki, aki szükségben van.

Persze Jézus ismét egy kívülállót tesz a történet hőisévé. A pap és a lévita semmi jót sem tesz. Ki az, aki segítséget nyújt? Egy megvetett szamaritánus. Az lesz a történet hőse, aki ellen olyan erős rasszista előítéletet éreznek. Jézus tudta, hogy ezzel kivívja a nemtetszésüket, de nem érdekelte a véleményük.

Amikor továbbhaladtak, betért egy faluba, ahol egy Márta nevű asszony a házába fogadta. Volt ennek egy Mária nevű testvére, aki leült az Úr lábához, és hallgatta beszédét.

A többi evangéliumból megtudhatjuk, hogy Mária és Márta Bethániában laktak testvérükkel, Lázárral.

Márta pedig teljesen lefoglalta magát a sokféle szolgálattal.

Mint tudjuk, Jézus nagy tömeggel együtt utazott, legalább 70 ember volt most vele. Képzeljétek el, ha a csapat valahol ebédelni akart, mennyi munkát vont ez maga után.

Ezért előállt Márta, és így szólt: „Uram, nem törődsz azzal, hogy a testvérem magamra hagyott a szolgálatban? Mondd hát neki, hogy segítsen!”

Az Úr azonban így felelt neki: „Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalanokodsz, pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.”

Mit választott? Hogy Jézus lábainál üljön. Gyakran annyira lefoglal minket is az Istennek való szolgálat, annyira belemerülünk a munkába, aggodalmaskodunk, és annyira nyugtalanok leszünk szolgálataink közepette, hogy megfeledkezünk a legjobb részről: Jézus lábainál ülni és tanulni Tőle.

Istenem, segíts, hogy ne kövessük el ugyanezt a hibát! Ne merüljünk el annyira a szolgálatunkban, hogy már ne legyen időnk arra, hogy a lábaidnál imádjunk Téged és tanuljunk Tőled.